

TORBANIN HİKAYESİ

Muhammed bin Cerir et-Taberi, “Ben gençliğimde bir Ramazan günü Harem’de otururken, Horasanlı bir adamın “Ey hacılar! Sizden kim, içerisinde bin dinar olan torbayı bulup bana geri verirse Allah sevabını iki kat verir.” diye seslendiğini gördüm. Mekke’li ihtiyar bir adam kalkıp “ Ey Horasanlı! Bizim memleketimizin insanları fakir, durumu yok, günleri sayılı, sonları beklenir, belki senden helal olarak bir şeyi almayı arzu eden bir müminin eline düşer de, hemen alıp sana geri verir.” demiştir.

Horasanlı: “Ey amca! Ne kadar ister?” demiştir.

İhtiyar adam: “Onda biri, yüz dinar yani.” demiştir.

“Yapma amca!.. Ama onu Yüce Allah’a havale ederiz...” Ve böylece ayrılmışlardır.

Taberi der ki: “Ertesi günde Horasanlı: Ey hacılar! Burada yerleşen ve çölde yaşayan Allah’ın misafirleri! Kim içerisinde bin dinar olan torbayı bulup bana geri verirse Allah sevabını iki kat verir.” demiştir.

İhtiyar adam tekrar ona görünüp, “Dün sana söyleyip tavsiye etmişim, vallahi billahi memleketimiz fakirdir, ziraat ve hayvancılığı azdır. Sana, bulan kişiye yüz dinar ödemeni söylemişim, belki Allah’tan korkan imanlı birinin eline düşer! Sen kabul etmedin. Öyleyse yüzde on yerine onda bir dinar ver ki sana geri verir de, bu on dinarla da giyinip kendini koruyacak bir şeyler alır.” der.

Horasanlı ise ona şöyle dedi: “Amca, yapmayız ama onu Yüce Allah’a havale ederiz...” Ve ayrılırlar... Ertesi gün olunca Horasanlı yine aynı şeye seslenmeye başlayınca ihtiyar ona görünüp, “Ey Horasanlı! Sana önceki gün paranın yüzde onu alınacak, dün de yüz dinar değil on dinar alınacak denildi, sen kabul etmedin. O zaman yüzde onun onda birini yani bir dinarı ona ver. Bir dinarın yarısıyla Mekke’de kalanlara ücretle sulamak için su tulumu alır, diğer yarısıyla ise çocuklarına bir koyun alır.

Horasanlı ise: “Amca, yapamayız, ama onu Allah’a havale ederiz.” demiştir.

İhtiyar, bu adamla uğraşamayacağını anlayınca, ona “Horasanlı! Gel torbanı al!” der.

Taberi, “İkisi beraber gitmişlerdi, eve gelene kadar ben de onları takip ettim. Yoksunluğun evde yaşayanları giydiği ve dişile ısırdığı böyle yıkıntı gibi bir evdi. O zaman ihtiyarın neden Horasanlı’nın torbasının bulanına para ödülü vermesine ısrar ettiğini anladım.” der. İhtiyar girdiğinde çok geçmeden çıkıp, “Gir içeri Horasanlı!” dedikten sonra Horasanlı içeri girdi, ben de girdim. Daha sonra ihtiyar bir basamak altını kazıp torbayı kalın çaputtan daha siyah çıkarıp, “Bu senin torbanı!” demiştir. Horasanlı ona bakıp, “Evet bu torbamdır.” diye onu tasdik etmiş.

Sonra iyice bağlanmış bağına çözüp kendi kucağında parayı döküp defalarca karıştırmış ve adama, “Bu bizim dinarlarımız.” demiş. Adam daha sonra altınları torbaya geri koyup bağlamıştır. Omzuna yükleyip dışarı çıkmıştır. Biraz sonra Horasanlı, ihtiyara geri dönerek, “İhtiyar! Babam ölüm yatağında iken bana üç bin dinar bırakıp, bana ‘Paranın üçte birini çıkar, hak edenlerine dağıt ve semerimi de sat ki haccın masrafı olsun.’ dedi bana...” demiştir. Ben de böyle yaptım; üçte biri olan bin dinarı çıkardım, bu torbanın içine sakladım. Horasan’dan çıktığımdan şimdiye dek senin kadar başka hiç bir kimsenin hak etmediğini gördüm, dolayısıyla al sana, Allah bereket versin.” demiştir.

Sonra torbayı koyup oradan ayrılmıştır. O anda ihtiyar, kendisinin dilediğinden daha fazla sevabı ve ücreti Allah’ın kat kat verdiğini anlamıştır.